

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา
ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ เรื่องที่ ๓

ลูกเสือ หลงป่า

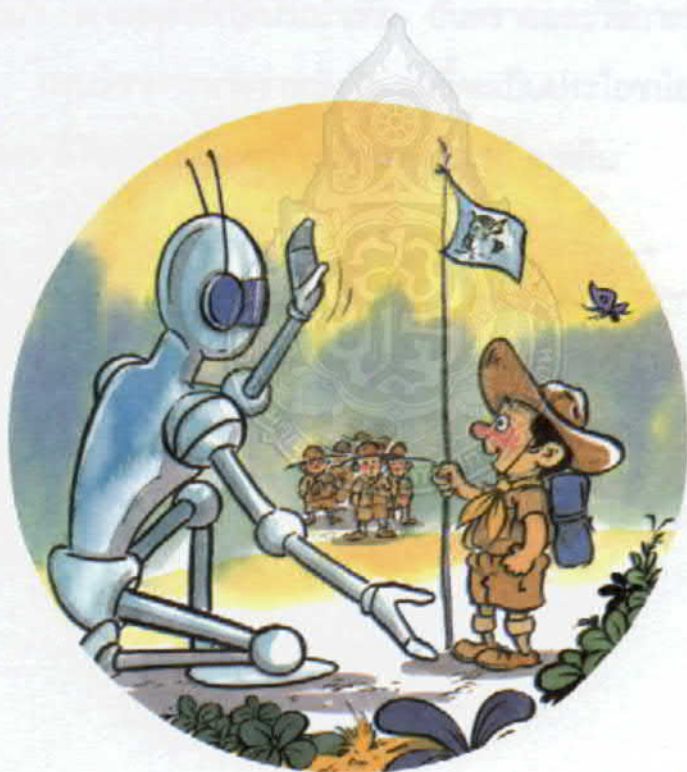

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ (เรื่องที่ ๓)

เรื่อง

ลูกเสือหลงป่า

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ลูกเสือหลงป่า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974 - 10 - 1438 - 4

การพิมพ์และจัดพิมพ์

จัดพิมพ์โดย

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา

๓๑๕-๓๑๖ ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบฯ กทม. ๑๐๑๐๐ โทร. ๒๓๓๓-๓๓๕๑ นายปทุม ฒิวนเวศ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ลูกเสือหลงป่า นี้ จัดทำขึ้นโดยคณะประชาสัมพันธ์
สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกรมวิชาการได้ตรวจ
พิจารณาต้นฉบับเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในชุด
หุ่นยนต์ปราบมลพิษ ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๓ จากเรื่องต่าง ๆ รวม ๖ เรื่องด้วยกันคือ
หุ่นยนต์จอมฉลาด ยานต่างดาว ลูกเสือหลงป่า หุ่นยนต์เข้าเมือง เมืองไม่มีขยะ และ
เมืองหุติง สำหรับเรื่องลูกเสือหลงป่า เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญและ
ประโยชน์ของแม่น้ำ สาเหตุที่ทำให้แม่น้ำเสีย อันตรายและวิธีการป้องกันไม่ให้เกิด
มลพิษทางน้ำ กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กใน
ระดับประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความเพลิดเพลิน

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

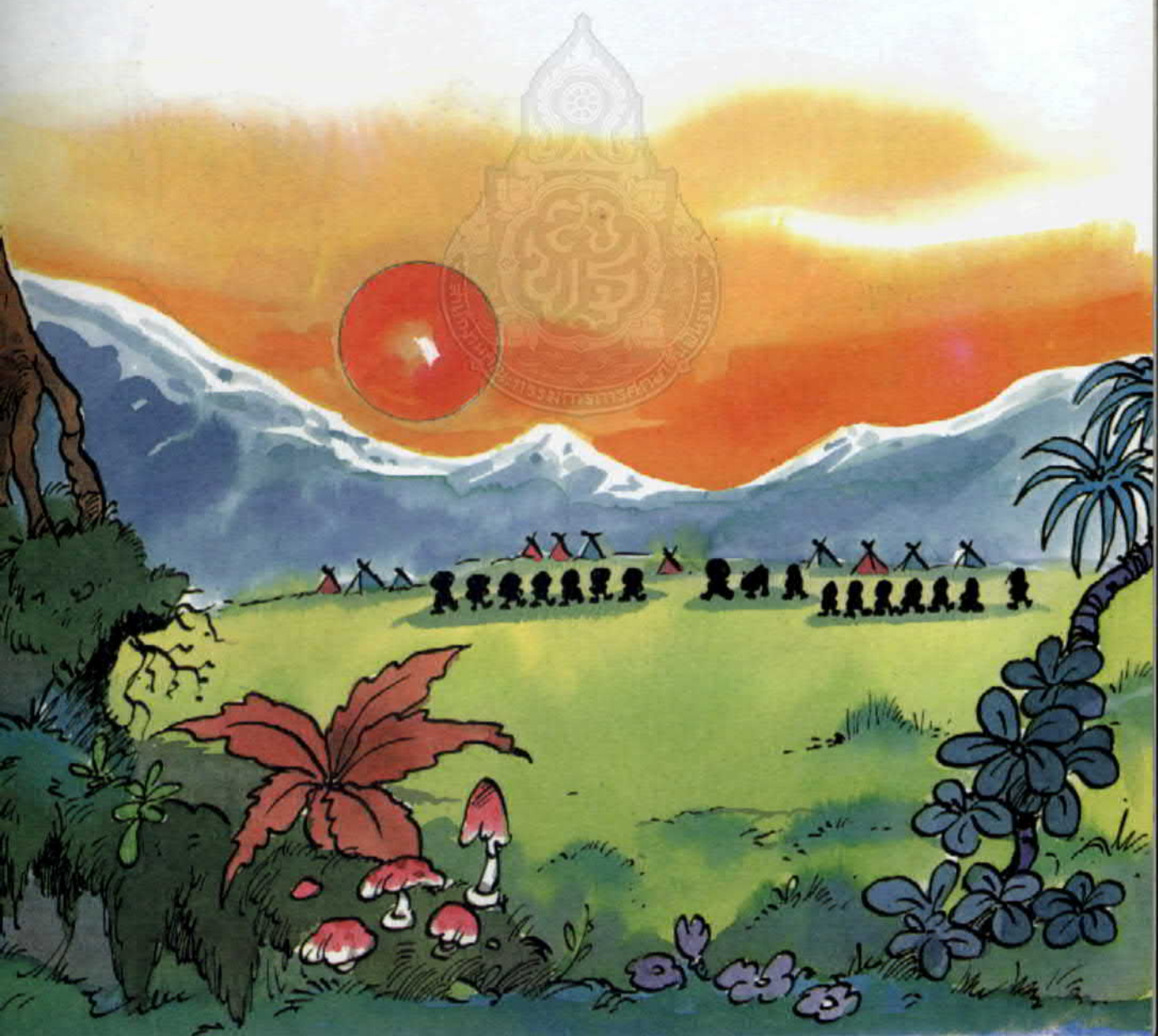
อธิบดีกรมวิชาการ

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

ภายในค่ายพักแรม ลูกเสือและยุวกาชาดทั้งหมดตั้งแถวรับฟังคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชา

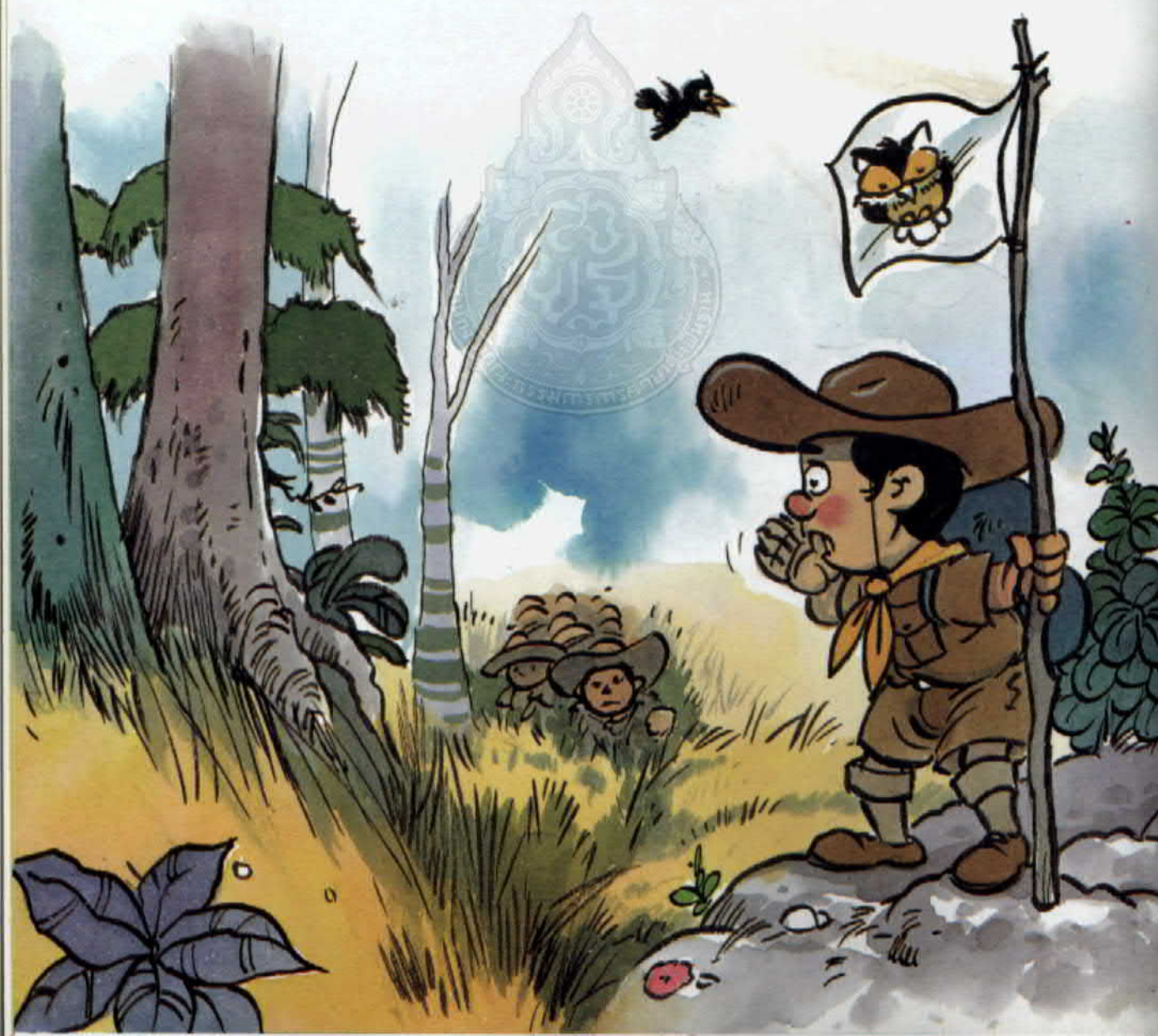
"เข้าวันนี้ จะมีวิชาเดินทางไกล ลูกเสือและยุวกาชาดทุกคนจะต้องเดินไปที่
ต้นธารน้ำตก ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในป่า แล้วให้วิชาสะกดรอยหาทางกลับค่ายพักเอง
โดยจะต้องมารายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาก่อนเวลาเที่ยงตรง ใครล่าช้ากว่านั้น ถือว่า
ไม่ผ่าน"

ลูกเสือและยุวกาชาดทุกคนพากันตื่นตื่นมาก การเดินทางไกลครั้งนี้เป็นการ
ผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว

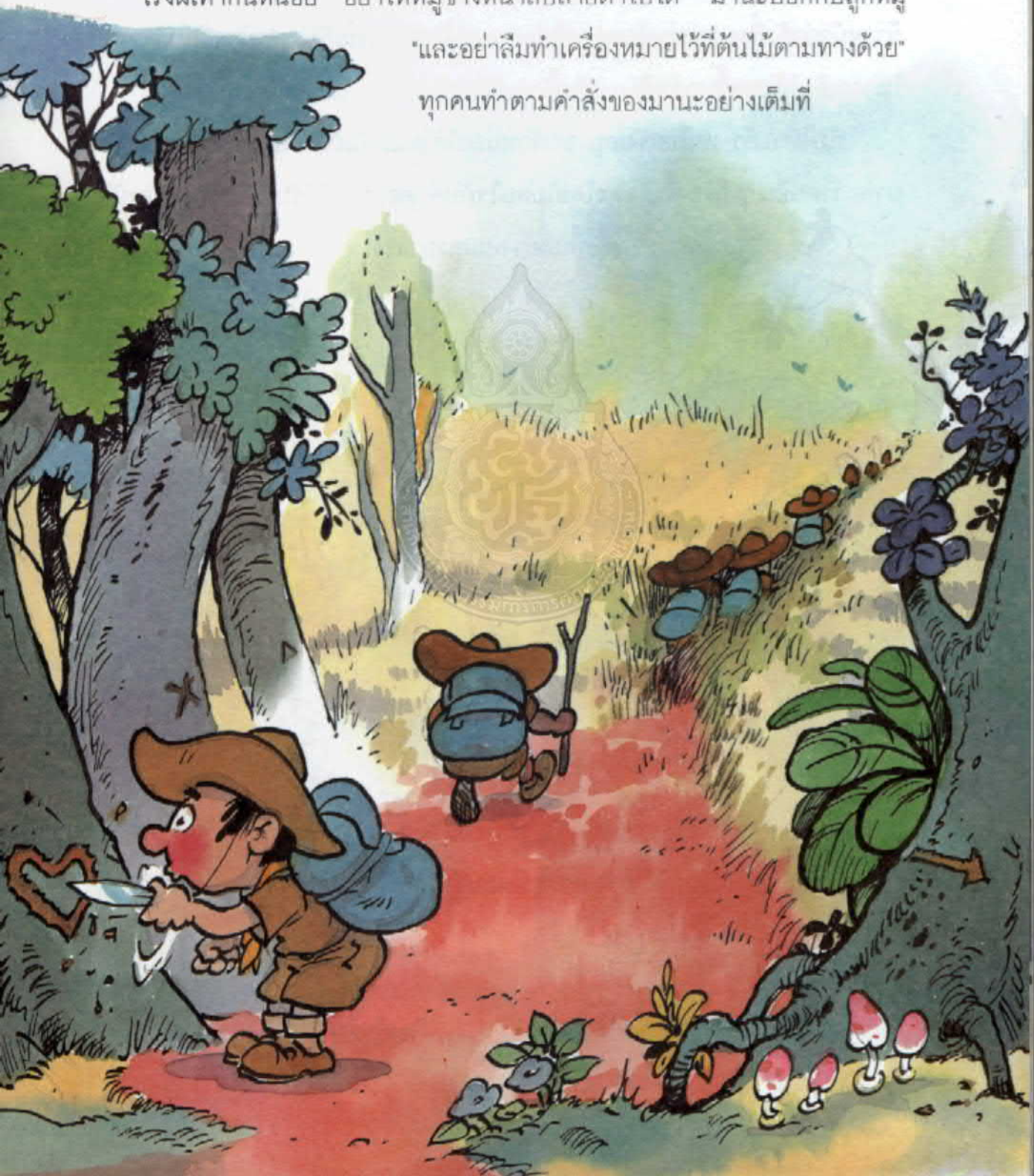

หมู่ของมานะ มีชื่อว่า หมู่คนเค้แมว ผู้บังคับบัญชาบอกว่า คนเค้แมวเป็นนกที่ฉลาดที่สุด เพราะฉะนั้น ผู้ที่อยู่หมู่นี้ทุกคนจะต้องฉลาดเช่นเดียวกับนกเค้แมวด้วย

มานะได้รับเลือกเป็นหัวหน้าหมู่ เขามีรองหัวหน้าหมู่ ๑ คน และลูกหมู่อีก ๖ คน "การเดินทางไกลครั้งนี้เราจะต้องเดินกันเข้าไปในป่า เที้ยวไป ผู้บังคับบัญชาจะเดินนำทางอยู่ข้างหน้า แต่เที้ยวกลับ พวกเราจะต้องกลับกันเอง เพราะฉะนั้นทางที่ดีที่สุด ขอให้ทุกคนใช้มิตทำเครื่องหมายเอาไว้ตามต้นไม้ที่เราเดินผ่านไป เพื่อที่จะได้ใช้เป็นเครื่องนำทางในเวลากลับ" มานะสั่งกับลูกหมู่ของตน

การเดินทางไกลเริ่มต้นขึ้น ผู้บังคับบัญชานำทางไปข้างหน้า ลูกเสือและ
 ยุวกาชาดเดินแถวตามไปทีละหมู่ทุกคนสะพายเป้เอาไว้ที่หลังมีกระติกน้ำติดอยู่ที่เข็มขัด
 หมวกเด้าแหมวเป็นหมู่สุดท้ายของลูกเสือทั้งหมดที่เดินตามกันเป็นแถวยาวเหยียด
 "เร่งฝีเท้ากันหน่อย อย่าให้หมู่ข้างหน้าลบลายตาไปได้" มานะบอกกับลูกหมู่
 "และอย่าลืมทำเครื่องหมายไว้ที่ต้นไม้ตามทางด้วย"
 ทุกคนทำตามคำสั่งของมานะอย่างเต็มที่

ทางเดินเริ่มลาดชันขึ้น บางครั้งต้องป่ายปีนไปตามโขดหิน มานะแบกรงประจำหมู่เดินนำไปข้างหน้าด้วยความอดทน ลูกหมู่ทุกคนเริ่มมีอาการเหนื่อยหอบ เดินเชื่องช้าลง

"เร็วเข้า ตามหัวหน้าหมู่มา" มานะหันไปร้องเตือน รู้สึกว่าหมู่ที่เดินนำไปข้างหน้ากำลังทิ้งระยะห่างไกลออกไป แต่ลูกหมู่ของเขาก็ไม่สามารถเพิ่มความเร็วในการเดินได้มากขึ้นกว่าเดิม

"ไม่ไหวแล้ว เหนื่อยจังเลย ขอพักหน่อยได้ไหม" ในที่สุด ปรีชา ซึ่งมีรูปร่างอ้วนมากกว่าคนอื่นๆ ก็ร้องขึ้น และโดยไม่สนใจกับคำตอบที่จะได้รับ ปรีชาทิ้งตัวลงนั่งกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

"ทั้งหมดพัก" มานะร้องสั่ง แม้จะท้วงใยว่าจะเดินตามหมู่ข้างหน้าไปไม่ทัน
แต่เมื่อลูกหมู่ของตนเดินต่อไปไม่ไหว มานะก็ต้องยินยอมสั่งพัก

ลูกหมู่นกเค้าแมวทุกคนนั่งลงด้วยความอ่อนเพลีย ปลดกระดิกน้ำขึ้นมาดื่ม
อย่างทิวกระหาย ทำให้มานะต้องร้องเตือนขึ้น

"ขณะที่เหนื่อยอย่าดื่มน้ำมาก เดี่ยวจะจุก"

มานะรอจนทุกคนดื่มน้ำเสร็จแล้ว ก็รีบลุกขึ้นยืน

"เร็วเข้า เดินทางต่อไปได้แล้ว"

มานะรู้สึกไม่สบายใจมาก เมื่อไม่สามารถมองเห็นลูกเสือหมู่ที่นำอยู่ข้างหน้า ป่าหนาทึบมากขึ้น จนไม่อาจจะคาดเดาได้ว่า คนเหล่านั้นเดินไปทางใด มานะพยายามข่มใจเดินนำลูกหมูไปตามทางที่เขาคิดว่า น่าจะเป็นทางไปสู่ต้นน้ำ ในที่สุดก็มั่นใจว่า หมูของตนกำลังหลงทาง

"เราหลงกับพวกที่นำหน้าเสียแล้ว" มานะเอ่ยขึ้นด้วยความไม่สบายใจ
 ปรีชาร้องเสียงหลง "หลงทางหรือ แล้วเราจะกลับค่ายได้อย่างไร
 เราจะต้องอยู่ในป่าอย่างนี้หรือ"

"เราจะเดินกลับทางเก่า" มานะพูด "เราทำเครื่องหมายเอาไว้ตลอดทางที่เดินมา เพราะฉะนั้น ถ้าเราเดินย้อนกลับไปตามเครื่องหมายนั้น เราก็จะถึงค่ายพักของเราได้" ทุกคนเห็นด้วย พวกเขากันเดินทางกลับ แต่เดินมาได้เพียงครึ่งเดียว ปรีชาก็ร้องขึ้นมาอีก

"เครื่องหมายหายไปแล้ว แถวนี้อันไม่มีรอยมิดที่เรากำไว้บนต้นไม้เลย" ทุกคนช่วยกันหาเครื่องหมายบนต้นไม้ ในที่สุดก็กลับมารวมกันด้วยความผิดหวัง "ทำไมต่อไปดีล่ะ" ปรีชาเสียงลั่นเครือ พลอยทำให้คนอื่นๆ หน้าเสียตามไปด้วย

"เราจะต้องหาธารน้ำให้พบ" มานะยังไม่หมดความพยายาม "เมื่อสักครู่นี้ เราเพิ่งเดินผ่านมา ถ้าเราเดินตามธารน้ำไป เราจะไปถึงน้ำตกที่เราพักแรมได้"

"ถ้าอย่างนั้นก็รีบๆ หาเถอะ อยู่ในป่าอย่างนี้ น่ากลัวจัง" สมชายพูด

มานะออกเดินนำหน้าเช่นเดิม พยายามใช้ความคิดและความสามารถ อย่างมากที่สุดเพื่อที่จะไปให้ถึงธารน้ำที่เดินผ่านมาให้ได้

เวลาผ่านไปนานนับชั่วโมง ในที่สุด มานะก็พาลูกหมู่มาถึงธารน้ำเล็กๆ

ทุกคนโผล่เข้าไปหาด้วยความดีใจ วกน้ำลูบหน้าแล้วหยิบกระติกน้ำออกมา เตรียมจะกรอกน้ำเต็มใส่ลงไป

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"อย่า น้ำอาจไม่สะอาด"

มานะดีใจมาก เขาจำได้อย่างแม่นยำว่า เสียงที่ดังขึ้นนี้เป็นเสียงของเพื่อนใหม่
ของเขานั้นเอง

"หุ่นยนต์จอมฉลาด" มานะร้องพร้อมกับลุกขึ้นยืนและวิ่งตรงเข้าไปหาร่างสูง
ใหญ่ที่ยืนจังก้าอยู่ "ดีใจที่สุดเลยที่ได้พบพี่หุ่นยนต์" มานะพูด

ลูกเสือคนอื่นๆ พอหายตกตะลึง ก็วิ่งไปรายล้อมหุ่นยนต์ด้วยความตื่นเต้น

"พี่หุ่นยนต์ มาทำอะไรที่นี่ล่ะครับ"

มานะเอ่ยถามขึ้นอีก

"แล้วทำไมถึงผ่าน มาตรงนี้ได้"

"ฉันมาสำรวจคุณภาพของน้ำบนโลกของหนูว่า ยังคงมีความบริสุทธิ์อยู่หรือไม่"
หุ่นยนต์จอมฉลาดตอบ

"แล้วได้ความว่าอย่างไรล่ะครับ" มานะถาม ลืมเรื่องหลงป่าเสียสนิท

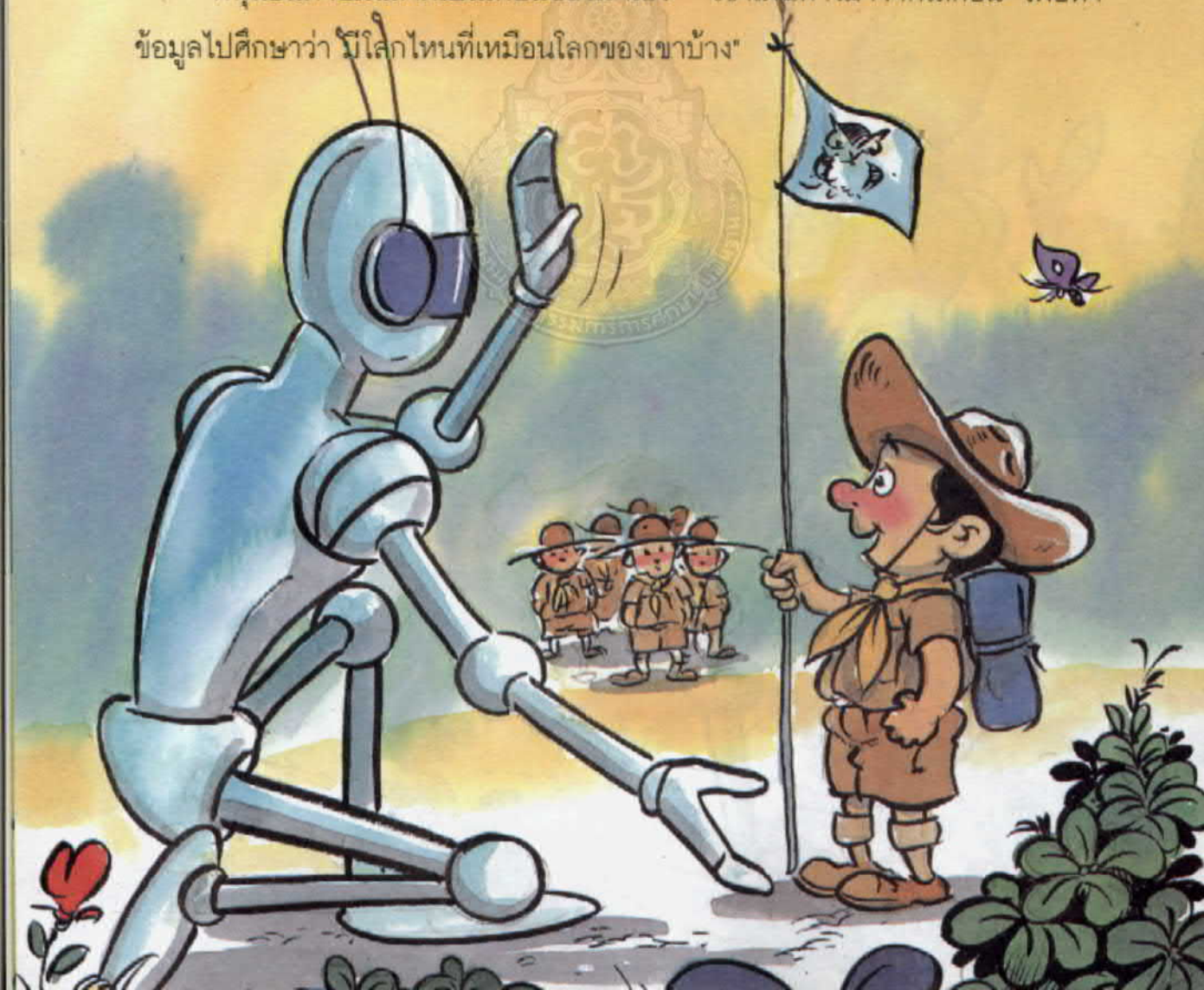
หุ่นยนต์ส่ายหน้าช้า ๆ และตอบว่า

"น้ำไม่บริสุทธิ์นะที ฉันจึงต้องห้ามหนูคนนั้น ไม่ให้กรอกน้ำใส่กระติก" หุ่นยนต์
พูด

"น้ำในลำธารแห่งนี้อาจมีสารพิษเจือปนอยู่ ไม่เหมาะสำหรับดื่ม เพราะสาร
พิษจะทำร้ายร่างกายได้"

เด็ก ๆ มองหน้ากัน มานะเห็นดังนั้น จึงหันไปบอกกับเพื่อน ๆ ว่า

"พี่หุ่นยนต์จอมฉลาดเป็นเพื่อนของเราเอง เขาเดินทางมาจากโลกอื่น เพื่อหา
ข้อมูลไปศึกษาว่า มีโลกไหนที่เหมือนโลกของเขบ้าง"

ทุกคนพากันตื่นเต้นมากที่ได้พบหุ่นยนต์จอมฉลาด

"มีเรื่องที่น่าเศร้าที่ฉันค้นพบบนโลกของหนูอีกอย่างหนึ่ง" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูดต่อ

"นั่นคือ เรื่องน้ำ คุณภาพของน้ำในโลกของหนู คงเหลือความบริสุทธิ์อยู่น้อยมาก ไม่ว่าจะเป็นน้ำฝน น้ำท่า หรือน้ำใต้ดิน ทุกอย่างมีสารพิษเจือปนอยู่ในอัตราส่วนที่พร้อมจะทำอันตรายให้แก่ร่างกายของผู้ที่ดื่มกินได้ตลอดเวลา"

"แม้แต่ในป่าอย่างนี้หรือครับ" มานะอุทาน

"ใช่แล้ว แม้แต่น้ำในลำธารกลางป่าเช่นนี้ ก็ยังเต็มไปด้วยพิษที่เป็นผลร้ายต่อร่างกายมนุษย์" หุ่นยนต์ตอบ

"ถ้าอย่างนั้น น้ำในแม่น้ำลำคลองตามเมืองหลวงก็ยิ่งแย่ใหญ่เลยนะซีครับ"

"หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้าทันที"

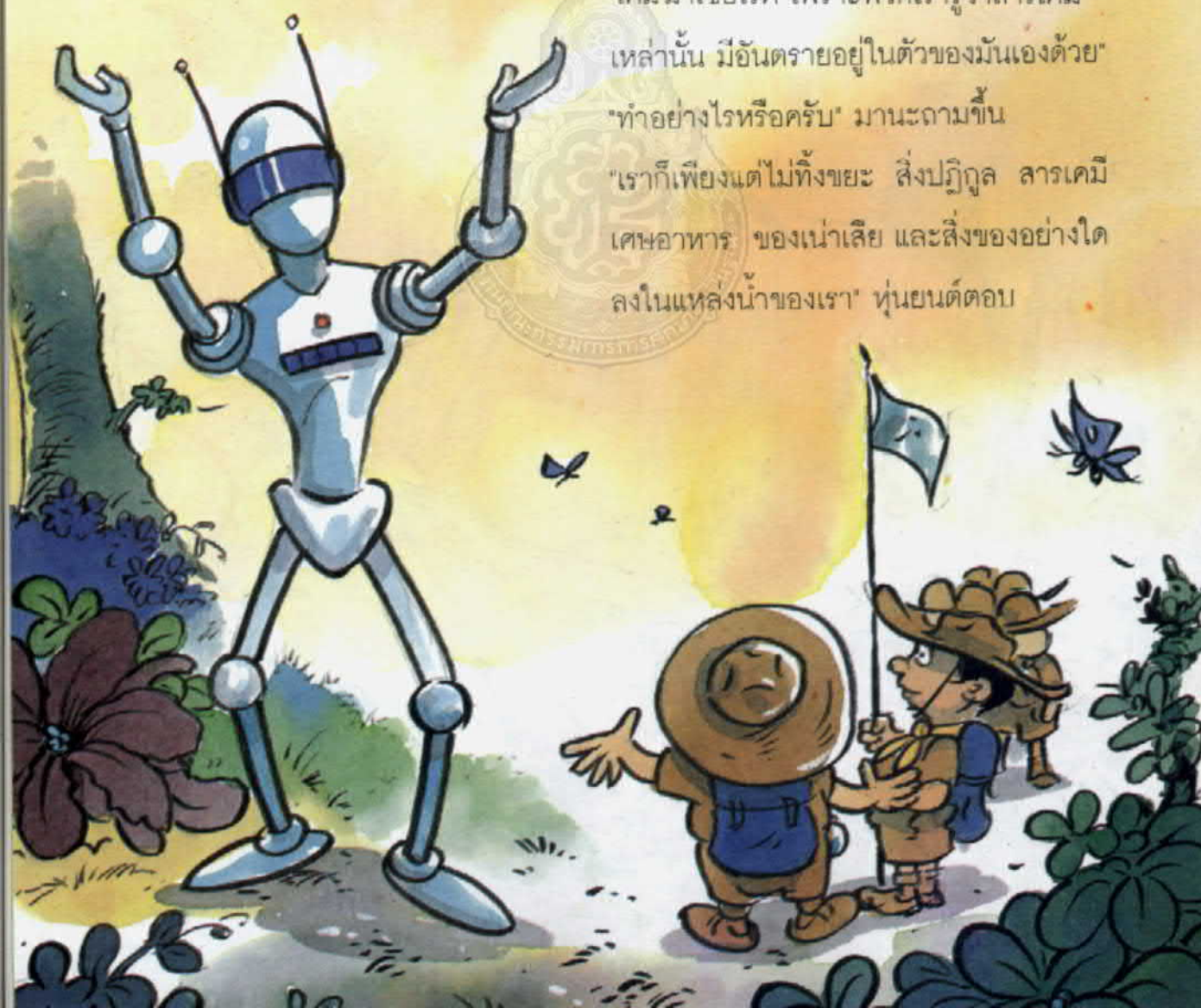

"คนในโลกของหนู นอกจากจะไม่รู้คุณค่าของต้นไม้และอากาศแล้ว พวกเขา
ยังไม่รู้คุณค่าของน้ำอีกด้วย น้ำมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์มากพอ ๆ กับอากาศ
ทุก ๆ วันร่างกายต้องการน้ำบริสุทธิ์เป็นจำนวนมาก ถ้าขาดน้ำชีวิตก็จะอยู่ไม่ได้
น้ำเป็นแหล่งรวมของการมีชีวิต เป็นสิ่งที่ทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์
ถ้าโลกนี้ขาดน้ำ สิ่งมีชีวิตทั้งหมดจะตายทันที"

หุ่นยนต์จอมฉลาดอธิบาย

"แล้วที่โลกของพี่หุ่นยนต์มีน้ำที่ดีกว่าโลกของเราหรือ" ปริชาตถามบ้าง

"แน่นอน" หุ่นยนต์ตอบ "บนโลกของฉัน เรายกษาแหล่งน้ำอย่างดียิ่ง แหล่งน้ำ
ทุกแห่งจะต้องสะอาดและมีความบริสุทธิ์สูงเพียงพอที่จะดื่มกินได้ โดยไม่ต้องผ่านสาร
เคมีฆ่าเชื้อโรค เพราะพวกเราทราบว่าสารเคมี
เหล่านั้น มีอันตรายอยู่ในตัวของมันเองด้วย"
"ทำอะไรหรือครับ" มานะถามขึ้น
"เราก็เพียงแค่ไม่ทิ้งขยะ สิ่งปฏิกูล สารเคมี
เศษอาหาร ของเน่าเสีย และสิ่งของอย่างใด
ลงในแหล่งน้ำของเรา" หุ่นยนต์ตอบ

ปรีชาเรียบเรียง

"อ้าว แล้วคนบนโลกของฟีนุ่ยยนต์ เขาเอาขยะ น้ำเสีย แล้วก็สิ่งปฏิกูลอื่นๆ ไปทิ้งที่ไหนกันล่ะ"

"ที่โลกของเรามีที่ย่อยขยะ นำกลับไปเป็นปุ๋ยของต้นไม้ มีบ่อสำหรับพักน้ำเสีย เพื่อพอกให้มันกลับเป็นน้ำดี แล้วจึงปล่อยลงสู่แม่น้ำลำคลอง เราไม่ทิ้งสารเคมีลงในแหล่งน้ำ ไม่เทเศษอาหารลงตามท้องระบายน้ำ เราสร้างที่สำหรับทิ้งสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาโดยเฉพาะ และที่สำคัญที่สุด คนบนโลกของเราเรารู้จักคุณค่าของน้ำ และรู้ว่าเขาควรรักษาแหล่งน้ำของเขาอย่างไร"

"เด็กๆ ก็เหมือนกันหรือครับ" ปรีชาถามขึ้นอีก

"ใช่ เด็กนี่แหละสำคัญ เด็กๆ ที่โลกของเรารู้จักการคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างดีเยี่ยม พวกเขารักและ

เห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ
ทั้งยังช่วยกันทะนุถนอม
เอาไว้เป็นอย่างดี"

มานะรู้สึกเศร้าใจ นึกกลับไปถึงแม่น้ำลำคลองหลายสายที่กำลังเน่าเสียไปอย่างน่าเสียดาย เขาเอ่ยขึ้นว่า

“ผมจะแก้ไขมลพิษทางน้ำบนโลกของผมได้อย่างไรครับ”

“มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น มนุษย์บนโลกของหนูทุกคนต้องร่วมมือกันหยุดทิ้งของเสียและสิ่งปฏิกูลทุกชนิดลงในแม่น้ำลำคลอง โดยมองเห็นความสำคัญของน้ำตามธรรมชาติเหล่านี้ว่า ถ้าสูญเสียไปแล้ว มนุษยชาติบนโลกของหนูเองนี้แหละที่จะต้องประสบกับความลำบากยากแค้นอย่างแสนสาหัส”

“กลับไปกรุงเทพฯ คราวนี้ ผมคงจะต้องหาทางทำให้พี่น้องไทยและเพื่อนมนุษยชาติของผมรู้จักคุณค่าของน้ำกันให้มากที่สุด” มานะพูด

“ดีมาก” หุ่นยนต์จอมฉลาดพูด “เพราะนั่นเป็นทางรอดทางเดียวที่เหลืออยู่ของโลกนี้”

หุ่นยนต์จอมฉลาดยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง จึงเอ่ยขึ้น

"ถ้าหากข้อมูลที่ฉันได้รับไม่ผิดพลาด พวกหนูกำลังหลงทางใช่ไหม"

เด็ก ๆ หันสบตากันด้วยความตื่นเต้น

"โอ้โฮ ทำไมพี่หุ่นยนต์รู้ละครับ" ปรีชาพูด "พวกเรา ยังไม่ได้บอกเลยว่า
เรากำลังหลงป่า"

หุ่นยนต์จอมฉลาดไม่ตอบ ก้มลงอุ้มร่างเด็ก ๆ ทั้งหมด ขึ้นไปนั่งบนบ่า

"ฉันจะพาพวกหนูไปส่ง"

พุดจบหุ่นยนต์จอมฉลาด ก็ก้าวเดินต่อไป

เขียนเรื่อง

นายคำภีญ

สุทธิพิทักษ์

นายมานพ

ถนนมศรี

ภาพประกอบ

นายอัศวิน

อรุณแสง

ออกแบบปก

นายพินิจ

สุขะสันต์

ผู้ตรวจต้นฉบับ

นายวินัย

รอดจ่าย

นางสุกัญญา

งามบรรจง

นางศรารัตน์

ลิ้ไฟบูลย์

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนเรเดช

บรรณาธิการ

นายวินัย

รอดจ่าย

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยคณะประชาสัมพันธ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เรื่อง ลูกเสือหลงป่า ระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สายน้าหล่อเลี้ยงชีวิต ควรช่วยกันใช้น้ำอย่างประหยัด